

Uběhlo devět let. Neuvěřitelných devět let už to bude od vyjití desky **1775 básní Emily Dickinsonové**

předchozího autorského alba

Roberta Křesťana

. Kam se za tu dobu posunula

Druhá tráva

a čeho jsme se my, čekající, vlastně dočkali?

S trochou jízlivosti by bylo možno konstatovat, že od RK jsme se dočkali za devět let čtyř melodií. A devíti textů. Nesoulad je dán podílem na muzice členů Druhé trávy (Lubošové Malina a Novotný) i jediného – už v podstatě stálého - hosta Ivo Viktorina (klávesy) a také zařazením dvou dylanovek. Do nikoliv příliš vysokého, ale pro řadovky Druhé trávy téměř obvyklého počtu deseti skladeb doplňuje sestavu instrumentálka *Mojo* (autor Luboš Malina).

U dylanovek se samozřejmě vkrádá otázka, jestli se jedná o „odpad“ z předchozího tématického alba. Jsem přesvědčen, že ne – a je to vlastně jedno, protože jsou především neuvěřitelně dobře souznějící s RK&DT. Jestliže jsem nad **Dylanovkami** žasl, jak je Křesťan dokázal věrně a přitom invenčně přeložit, jak jim sedí sound a aranžé Druhé trávy jako vlastní, tak to je tentokrát už základní samozřejmost. Obě písně – oproti dylanovkám z Dylanovek ještě méně hitové a proslulé – jsou tentokrát natolik blízké Křesťanově melodice, že je možno při prvním poslechu CD zmateně tápat, které to vlastně jsou a kdo od koho je opsal. Platí to zejména o třičtvrtěové *Every Grain of Sand* (Ka

ždé zrnko písku

) z alba křesťanského období

Shot of Love

(je zajímavé, jak snadno RK vypreparoval z českého textu – při vysoké věrnosti překladu - veškeré křesťanské názvuky).

Series of Dreams

(
Řada snů

) vyšla pouze na

Bootleg Series

a přes to, co jsem řekl o nevelké hitovosti, byla velmi příhodně vybrána jako otvírák alba.

Co se týče původních skladeb, nechybí již v podstatě povinný a stále působivý waltz (*Zas padne noc*

). Závěrečná titulka je pomalá a objímající melodie a z jejího dobře přiléhajícího textu mám poprvé pocit - po vší předchozí velké poezii - že se autor obrací přímo k nám. Z dalších melodií se mi ale víc líbí ty od „ostatních“: nejtvrdší folkrock tohoto alba

Mississippi

(Novotný), znepokojivě smutná

Sto druhů šedi

(Malina) a volně zpívající

Kouzelnice

(Viktorin); nutno zdůraznit, že všechny tři melodie skvěle pasují k Robertovým textům, velkolepým jako vždy. Na druhou stranu

Blázni a toulaví

psi mnoho nepřinášejí: slyším z nich leccos staršího, hlavně asi

Když jsem jí zpíval

. Instrumentálka

Mojo

s dominujícím banjem je nespoutaná přeje plná progresivních obrátů melodických i harmonických, ale v pasážích pro dvě banja dovoluje také vzpomenout na dávnou poutnickou dvojici Malina – Křesťan.

Co se týče aranží, přibylo ticha a pomlk, na druhou stranu se do hry vrátily nástroje, které jako by na **1775 básních Emily Dickinsonové** trochu mizely. Nadále často drsně kvílí lap steel, ale důležité je i akustické dobro (obojí Luboš Novotný). Je tu i hodně banja, byť často nesynkopického a tedy spíš countryového než bluegrassového (

Řada snů

,
Kouzelnice

). V písni

Ráno

je zásadním rámcem mandolínový crosspicking, v

Sto družích šedé

zase nezvyklé tóny arco basy v palcové poloze. Stylovorné jsou i doprovodné nástroje:

netuctová akustická kytara Emila Formánka (hrající i sóla), uměřené, ale hybné bicí Davida

Landštofa a kontrabas Tomáše Lišky, který si umí říct o pozornost v pravou chvíli. Občas zazní i elektrická kytara (Formánek), low whistle (Malina –

Každé zrnko písku

), zmíněné klávesy (Viktorin – nejnápadněji jako akordeon v

Marcipánu z Toleda

) nebo dokonce zvonkohra (Malina –

Sto druhů šedé

). Dohromady lze říci, že aranže nehýří nějakými rafinovanými postupy: spíš celkem úspěšně párují obvyklý sound Druhé trávy s rovnými, masově přijatelnějšími postupy.

Robert Křesťan možná chvílemi působí v roli barda, jehož hodnota je už v pouhém propůjčení

hlasu, a jako by mírně ubíral plyn. Ano, nezpochybnitelnou hodnotou je skutečně každý jím

zazpívaný tón, ale přesto je to škoda. Písničky zazpívané s vyšší mírou zaujetí (*Kouzelnice*) mě baví pořád víc.

Sluší se zmínit, že základ desky byl natočen v Nashvillu (studio Quad). Na závěr si zkusme odpovědět na otázku z úvodu.

1775 básní Emily Dickinsonové

nebyla hezká deska. Byla temná, v řadě svých výběžků plná zmaru, deprese, porážky, velmi dobře udělaná a nesmírně silná.

Marcipán z Toleda

je hladší, smířlivější, velmi dobře nahráný. Kdyby byla normální situace, ve které by si vládcí selektorů – bez ohledu na žánry – za těch 20 let všimli velice kvalitní a mezinárodně úspěšné kapely s nesmírně charismatickým zpěvákem a tvůrcem, pak bych dokonce řekl, že

Marcipán z Toleda

je ze všech desek RK&DT nejvhodnější potravou pro komerční rádia. Ale přes tuto vyšší „sjízdnost“ a snad i pozitivnost

Marcipánu z Toleda

lze z jeho úžlabin vidět konec. Nějaký konec, různý konec. Jestli tak soudím podle textů? Jistě, převážně ano (

Robert Křesťan & Druhá tráva: po devíti letech smířlivější

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 11 Červenec 2011 12:31

Kouzelnice

, Zas padne noc). Ale bohužel, nejsou to jediné příznaky konce.

{desky 973}